

VEŠTIČJA NEDELJA

DAJANA VIN DŽOUNS

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Dianna Wynne Jones
WITCH WEEK

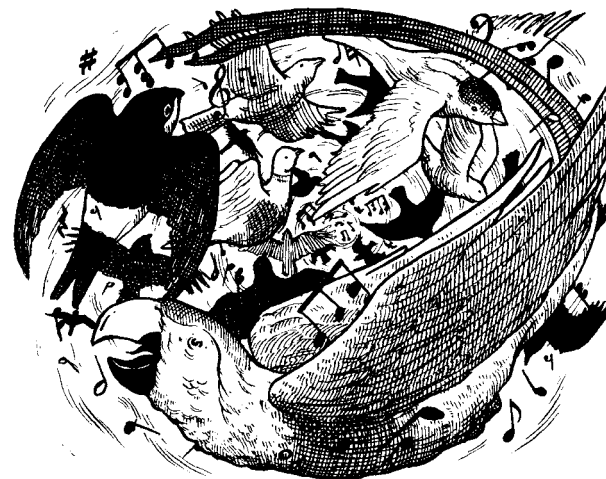
Copyright © Dianna Wynne Jones, 1982
Illustrations copyright © Tim Stevens 2000
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Priče Hrestomanta
VEŠTIČJA NEDELJA

SADRŽAJ

PRVO POGLAVLJE	9
DRUGO POGLAVLJE	22
TREĆE POGLAVLJE	37
ČETVRTO POGLAVLJE	49
PETO POGLAVLJE	63
ŠESTO POGLAVLJE	77
SEDMO POGLAVLJE	90
OSMO POGLAVLJE	105
DEVETO POGLAVLJE	121
DESETO POGLAVLJE	135
JEDANAESTO POGLAVLJE	148

DVANAESTO POGLAVLJE	158
TRINAESTO POGLAVLJE	170
ČETRINAESTO POGLAVLJE	185
PETNAESTO POGLAVLJE	198
ŠESNAESTO POGLAVLJE	215
BELEŠKA O PISCU	221

PRVO POGLAVLJE

Na ceduljici je pisalo: NEKO IZ OVOG ODELJENJA PRIPADA VEŠTIČJEM SOJU. Tekst je napisan velikim slovima, običnom plavom hemijskom olovkom, a cedulja gurnuta između dve vežbanke iz geografije koje je gospodin Krosli pregledao. Mogao je da je napiše bilo ko. Gospodin Krosli nezadovoljno protrlja riđe brkove. Pogleda pognute glave odeljenja Ily i zamisli se kako da postupi povodom ovoga.

Odluči da cedulju ne nosi kod direktorke. Moguće da je ovo samo neka šala, a gospođica Kadvolader uopšte nema smisla za humor. Trebalo bi da je odnese gospodinu Ventvortu, njenom zameniku. Doduše, nevolja je u tome što je sin gospodina Ventvorta učenik Ily – onaj dečkić pozadi, koji deluje mlađe od svih ostalih, to je Brajan Ventvort. Ne. Gospodin Krosli reši da zamoli da se javi onaj ko je napisao

cedulju. Objasniće kako je to ozbiljna optužba i prepustiti sve vinovnikovoj savesti.

Gospodin Krosli se nakašlja pre nego što će progovoriti. Deo odeljenja ga pogleda s iščekivanjem, ali gospodin Krosli se predomisli. Trenutno je bilo vreme za dnevnik, a vreme za dnevnik sme da se prekida samo u ozbiljnoj nuždi. Škola *Larvud Haus* beše vrlo stroga u tom pogledu.

Larvud Haus je bila stroga u mnogim pitanjima, zato što je to vladin internat za veštičju siročad i decu s drugim problemima. Dnevnik bi trebalo da pomognu učenicima oko njihovih problema. Podrazumeva se da su oni strogo poverljivi. Svakog dana pola sata svi đaci moraju da svoje misli povere dnevnicima i ništa drugo se ne može raditi dok svi to ne obave. Gospodin Krosli je svim srcem podržavao ovu ideju.

Međutim, pravi razlog što je gospodin Krosli promenio mišljenje jeste strašna misao da je ta dojava istinita. Neko u Ily mogao bi zaista da bude veštičjeg soja. Samo je gospođica Kadvolader tačno znala ko je sve u Ily veštičje siroče, ali je gospodin Krosli podozrevao da ih je mnogo. Druga odeljenja su gospodina Kroslija činila ponosnim i zadovoljnim što im je profesor. Odeljenje Ily nikad nije. U njemu se donekle ponosio samo njima dvoma: Terezom Malet i Sajmonom Silversonom. Oboje su uzorni đaci.

Ostale devojčice neslavno slede redom sve do praznih brbljivica, kakva je Estela Grin, ili ona turobna Nen Pilgrim, koja svakako štrči. Dečaci su podeljeni u grupe. Neki su dovoljno pametni da slede primer Sajmona Silversona, ali je isto toliko njih grupisano oko onog lošeg dečaka Dena Smita, a ostali se opet dive onom visokom Indijcu Nirupamu Singu. A postoje i samotnjaci poput Brajana Ventvorta i onog neprijatnog dečaka Čarlsa Morgana.

Sad gospodin Krosli pogleda Čarlsa Morgana, a Čarls Morgan mu uzvratu onim bezosećajnim, gadnim pogledom

po kojem je bio poznat. Čarls je nosio naočare, što je još podvlačilo gadni pogled uperen u gospodina Kroslija, nalik dvostrukom laserskom zraku. Gospodin Krosli hitro skrenu pogled i vrati se brizi oko one ceduljice. Čitavo Ily odbaci nadu da će se dogoditi nešto zanimljivo pa se vrati svojim dnevnicima.

28. oktobar 1981. Pisala je Tereza Malet okruglastim, andeoskim rukopisom. Gospodin Krosli je našao cedulju među našim vežbankama iz geografije. Pomislila sam prvo da je ona od gospođice Hodž jer svi znamo da Tedi umire od ljubavi za njom, ali on deluje tako zabrinuto da mislim kako mora biti od neke blesave devojčice kakva je Estela Grin. Nen Pilgrim danas ponovo nije uspela da preskoči kozlić. Skočila je i zapela na pola puta. Svi smo se smejali.

Sajmon Silverson je napisao: 28. 10. 81. Voleo bih da znam ko je čušnuo onu cedulju među vežbanke iz geografije. Ispala je kada sam ih prikupljao pa sam je vratio. Da je pronađena kako leži u učionici svi bismo bili okrivljeni. Ovo je naravno nezvanično.

Ne znam, zamišljeno je napisao Nirupam Sing, kako iko uspe nešto da zabeleži u dnevnik kad svi znamo da ih gospođica Kadvolader čita tokom raspusta. Ja ne pišem svoje tajne misli. Sada ću opisati indijski trik sa kanapom koji sam video u Indiji pre nego što sam s ocem došao u Englesku...

Dve klupe od Nirupama, Den Smit je dugo grickao olovku i na kraju napisao:

Pa mislim nije neka fora kad moraš da pišeš svoja tajna osećanja, hoću da kažem time se gubi sva draž iz njih i ne znaš šta da napišeš. To znači da nisu tajna ako shvatate šta hoću da kažem.

Čini mi se, pisala je Estela Grin, kako danas nemam nikakvih tajnih osećanja, ali bih volela da znam šta piše na cedulji gospođice Hodž koju je Tedi upravo našao. Mislim da ga je pošteno nagrdila.

U dnu učionice Brajan Ventvort je pisao i uzdisao: *Rasporedi časova me prosto ponesu, to je moj problem. Na geografiji sam isplanirao putovanje od Londona do Bagdada preko Pariza. Na sledećem času ću isplanirati isto putovanje, samo preko Berlina.*

Za to vreme, Nen Pilgrim je žvrljala:

Ovo je poruka onome ko čita naše dnevnik. Jeste li to vi, gospođice Kadvolader, ili gospođica Kadvolader na to tera gospodina Ventvorta?

Zablenula se u ono što je napisala, pomalo uznemirena sopstvenom smelošću. To joj se ponekad dešavalo. Svejedno, mislila je, ima stotine dnevnika i hiljade dnevnih unosa. Mogućnost da gospođica Kadvolader pročita baš ovaj mora da je vrlo mala – posebno ako sad nastavi i učini ga zaista dosadnim.

Sad ću biti dosadna, napisala je. Pravo ime Tedija Kroslija je Harold, ali ga zovu Tedi zbog crkvene pesme koja ide „S radošću ću nositi svoj krst“. Naravno, svi je pevaju „Ljutiti moj milogledi medvede“. * Gospodin Krosli je milogled. On misli da su svi ispravni i časni, i zainteresovani za geografiju. Žao mi ga je.

Ipak je šampion dosadnih dnevnika bio Čarls Morgan. Njegov unos za taj dan je glasio:

* Na engleskom je teddy-bear meda, pa se deca rugaju kad izvrcu stih „Gladly my cross I'd bear“ u „Crosslley my glad-eyed bear“. (Prim. prev.)

Ustao sam. Za doručkom mi bilo uručina. Ne volim ovsenu kašu. Drugi čas bilo tehničko ali ne zadugo. Mislim da sledeće imamo igre.

Kad pogledate ovo, pomislili biste da je Čarls ili vrlo glup ili vrlo zbrkan, a možda i jedno i drugo. Svako u Ily bi vam rekao kako je tog jutra bilo prohladno i da su za doručak imali kornflejks. Drugi čas je bilo fizičko vaspitanje, na kojem je Nen Pilgrim onako razgalila Terezu Malet kad nije uspela da preskoči kozlić, a sledeći čas je bilo muzičko, a ne igre. Samo, Čarls nije pisao o tom danu. Uistinu je pisao o svojim tajnim osećanjima, i to sopstvenom tajnom šifrom koju niko drugi nije znao.

Svaki unos je počinjao sa *ustao sam*. To je značilo: mrzim ovu školu. Kad bi napisao *ne volim ovsenu kašu* to je zapravo bila istina, ali mu je ovsena kaša predstavljala šifru za Sajmona Silversona. Sajmon je bio kaša za doručak, krompir za ručak i hleb uz popodnevni čaj. I svi ostali koje je mrzeo imali su šifrovana imena. Den Smit je bio kornflejks, kupus i buter. Tereza Malet je bila mleko.

Ali kad je Čarls napisao *bilo mi je uručina*, mislio je na školu uopšte. Mislio je na to kako su veštice spaljivane. To mu se uvek javljalo u mislima čim nije mislio na nešto drugo, koliko god se trudio da ga zaboravi.

Bio je sasvim mali, u dečjim kolicima. Starija sestra Bernadina ih je gurala a majka je nosila bakaluk. Prelazili su ulicu na mestu s kojeg se vidi Market skver. Tamo je bila gomila ljudi i nešto je svetlucalo. Bernadina je zaustavila kolica nasred ulice i zagledala se tamo. Ni ona ni Čarls nisu pohvatali više od razbuktale lomače i da je osuđenik neki debeli muškarac. Tada se majka žurno vratila i izgrdila Bernadinu što ne prelazi ulicu.

„Ne smete gledati veštičji soj!“ rekla je. „Samo grozni ljudi to rade!“ Tako je Čarls video vešća samo na tren. Nikad o

tome nije govorio, ali nikad ga nije ni zaboravio. Uvek ga je čudilo što je, izgleda, Bernadina zaboravila. U svom dnevniku, Čarls je zapravo rekao da se za vreme doručka setio vešća, ali ga je smetnuo s uma kad je Sajmon Silverson pokušao da pojedje sav tost.

Kad je napisao *drugi čas tehničko*, u stvari je hteo da kaže kako se upustio u razmišljanje o drugoj veštici – o kojoj nije mislio tako često. *Tehničko* je predstavljalo sve što Čarls voli. Imali su tehničko samo jednom nedeljno i Čarls ga je, sasvim razumno, odabrao kao šifru za ovo jer nije očekivao da će u *Larvud hausu* uživati mnogo češće. Čarlsu se druga veštica dopadala. Bila je vrlo mlada i prilično lepa, uprkos rasparanoj suknji i raščupanoj kosi. Uspentrala se uza zid u dnu bašte i nesigurno pregazila kamenje, pa stupila na travnjak noseći lepe cipele u ruci. Čarls je tad imao devet godina i čuvao je mlađeg brata na travi. Srećom po vešticu, roditelji mu nisu bili kod kuće.

Čarls je znao da je veštica. Ostala je bez daha i očigledno se plašila. Čuo je povike i policijske pištaljke oko kućâ iza njihove. Osim toga, ko bi, sem nekog veštičjeg soja, bežao od policije usred bela dana u uskoj suknji? Ipak je morao da se uveri. Rekao joj je: „Zašto bežiš kroz naše dvorište?“

Veštica je mahnitno skakutala na jednoj nozi. Na stopalu druge imala je veliki žulj a na obe čarape su joj pukle žice. „Ja sam veštica“, saopštila mu je hvatajući vazduh. „Molim te pomoz mi, dečaćiću!“

„Zašto se ne spaseš magijom?“, pitao je Čarls.

„Zato što ne mogu kad sam ovako uplašena!“, dahtala je veštica. „Pokušala sam, ali ispalo je naopako! *Molim te*, dečaćiću – pusti da se išunjam kroz tvoju kuću i nikom ništa ne govori, a ja ću te nagraditi srećom za čitav život. Obecavam.“

Čarls se zagledao u nju uporno, pogledom koji su mnogi smatrali bezosećajnim i gadnim. Video je da govori istinu.

Video je i to da je ona shvatila njegov pogled što je retko ko uspevao. „Prođi kroz kuhinju“, rekao je. Zatim je vešticu koja je hramala zbog žulja, u pocepanim čarapama, poveo kroz kuhinju i hodnik do prednjih vrata.

„Hvala ti“, rekla mu je. „Duša si.“ Osmehnula se dok je popravljala kosu pred ogledalom u hodniku pa, pošto je sa suknjom učinila nešto što je možda bila vradžbina i ponovo je spojila, sagnula se i poljubila Čarlsa. „Ako uspem da pobegnem, doneću ti sreću“, ponovila je. Zatim je obula one fine cipele i izašla u prednje dvorište, trudeći se svim silama da ne hramlje. S kapije je mahnula i osmehnula se Čarlsu.

Tu se završava deo koji je Čarls voleo. Zbog toga je sledeće zapisao *ali ne zadugo*. Više nikad nije video tu vešticu, nit je čuo šta se s njom desilo. Naredio je bratu da je nikada ne pomene – a Grejem je poslušao jer je uvek radio sve što mu Čarls kaže – pa je samo sve posmatrao i iščekivao neki znak od veštice ili znak sreće. Ni jedno ni drugo se nije pojavilo.

Gotovo je bilo nemoguće da sazna šta se dogodilo sa vešticom zato što su doneti novi zakoni od onog dana kada je video kako gori veštac. Više nije bilo javnog spaljivanja. Umesto toga, lomače su gorele iza zatvorskih zidova a na radiju bi jednostavno objavili: „Jutros su dve veštice spaljene u zatvoru *Holovej*.“ Svaki put kad bi čuo ovakvo obaveštenje, Čarls bi pomislio da je to *njegova* veštica. Tada bi osetio tup bol u stomaku. Setio bi se kako ga je poljubila i ubedio sebe da je i sâm postao zao jer ga je poljubila veštica.

Više nije očekivao da će postati srećan. Zapravo, sudeći po tome kako ga je pratila zla sreća, smatrao je da je veštica odmah uhvaćena. Zbog onog tupog bola koji je osećao kad god na radiju objave spaljivanje, odbijao je da uradi bilo šta što bi mu roditelji rekli. Samo bi ih onako uporno gledao. Svaki put kad bi ih tako gledao znao je da misle kako je nevaljao. Oni njegov pogled nikad nisu razumeli kao što

ga je razumela ona veštica. A budući da je Grejem imitirao Čarlsa u svemu, roditelji su ubrzo pomislili da je Čarls problematično dete i da vodi i Grejema na stranputicu. Udesili su da ga upišu u *Larvud haus* zato što je škola bila vrlo blizu.

Kad je Čarls napisao *igre*, mislio je na zlu sreću. Kao i svi ostali u Ily i on je primetio da je gospodin Krosli našao ceduljicu. Nije znao šta na njoj piše, ali kad je podigao pogled i video da ga gospodin Krosli gleda, znao je da se sprema neka zla sreća.

Gospodin Krosli još nije odlučio šta će sa ceduljom. Ako je tačno ono što na njoj piše, to znači da će u školu doći inkvizitori. A to je izuzetno strašna pomisao. Gospodin Krosli uzdahnu i stavi cedulju u džep. „Dobro, deco“, reče. „Odložite dnevnik i postrojite se u vrstu za muzičko.“

Čim je Ily izašlo na hodnik, gospodin Krosli je požurio u zbornicu, nadajući se da će tamo naći nekoga s kim bi se posavetovao oko cedulje.

Imao je sreće da tamo zatekne gospođicu Hodž. Kao što su primetile Tereza Malet i Estela Grin, gospodin Krosli je bio zaljubljen u gospođicu Hodž. Doduše, on to nikad nije pokazivao. Verovatno jedina u čitavoj školi, gospođica Hodž to nije znala. Gospođica Hodž je bila sitna, uredna devojka koja se oblačila u uredne sive suknje i bluze, a kosa joj je bila čak urednija i zaglađenija od kose Tereze Malet. Trenutno je slagala knjige u uredne gomile na stolu u zbornici, i slagala ih je sve vreme dok joj je gospodin Krosli uzbuđeno pričao o onoj cedulji. Na nju je bacila jedan jedini pogled.

„Ne, ni sama ne mogu da kažem ko ju je napisao“, reče.

„Ali šta da radim?“, zavapi gospodin Krosli. „Čak i ako je to tačno, tako je bedno to napisati! A šta ako je *zaista* tako. Pretpostavimo da neko od njih jeste...“ Bio je u jadnom stanju. Toliko je želeo da privuče pažnju gospođice Hodž, ali

je znao da se reči poput *veštičji soj* ne govore pred damama. „Ne dopada mi se što ovo govorim pred vama.“

„Vaspitana sam da sažaljevam veštičji soj“, mirno odvrati gospođica Hodž.

„O, i ja sam! Svi smo tako vaspitani“, žurno će gospodin Krosli. „Samo se pitam kako da postupim...“

Gospođica Hodž naređa još jednu hrpu knjiga. „Mislim da je to samo blesava šala“, reče. „Zanemarite je. Zar ne treba da predajete u IVx?“

„Da, da. Valjda treba“, turobno se složi gospodin Krosli. Znao je da mora da požuri, a gospođica Hodž ga nijednom nije pogledala.

Gospođica Hodž zamišljeno ispravi još jednu gomilu knjiga. Kad se uverila da je gospodin Krosli otišao, zagladila je glatku kosu i žurno krenula do gospodina Ventvorta.

Gospodin Ventvort, kao zamenik direktora, hvatao se u koštac u svom kabinetu s rasporedima časova i različitim drugim problemima koje mu je gospođica Kadvolader zadavala. Kad je gospođica Hodž kucnula na njegova vrata, rvaio se s jednim posebno gadnim problemom. U školskom orkestru bilo je sedamdesetoro učenika. Pedesetoro su pevali i u školskom horu, a dvadesetoro od tih pedesetoro su učestvovali u školskoj predstavi. Trideset dečaka iz orkestra bilo je raspoređeno u nekoliko fudbalskih timova, a dvadeset devojčica je igralo hokej za školu. Najmanje trećina njih igrala je i košarku. Čitava odbojkaška ekipa učestvovala je u predstavi. Problem: kako organizovati probe i treninge, a ne očekivati od većine njih da istovremeno budu na tri različita mesta? Očajni gospodin Ventvort protrlja proređeni potiljak.

„Napred“, reče. Ugleda ozareno, nasmevano, zainteresovano lice gospođice Hodž, ali mu misli ostadoše na drugoj strani.

„Tako bedno s nečije strane i tako grozno ako je istina!“, čuo je kako gospođica Hodž govori. Pa kako radosno dodaje: „Doduše, mislim da imam strategiju kako da otkrijem ko je napisao cedulju – mora da je neko iz Ily. Možemo li da ujedininimo pameti pa da ovo obavimo, gospodine Ventvorte?“ Ona izazovno nakrivi glavu.

Gospodin Ventvort nije imao predstavu o čemu ona priča. Počeo je ono pročelavo mesto i upiljio se u nju. Šta god da je posredi, ima sve oznake nečega što treba slomiti. „Ljudi pišu anonimne dojave kako bi se sami osećali značajnije“, počeo on nagađajući. „Ne treba ih shvatati ozbiljno.“

„Ali imam savršenu strategiju!“, negodovala je gospođica Hodž. „Kad bih vam je objasnila...“

Još nije slomljeno, šta god to bilo, pomisli gospodin Ventvort. „Ne. Samo mi recite tačan tekst sa cedulje“, reče.

Gospođica Hodž potonu i zabezeknu se. „Ali grozno je!“ Glas joj se spusti u dramatični šapat. „Piše da neko iz Ily pripada veštičjem soju!“

Gospodin Ventvort shvati da ga instinkt nije prevario. „Šta sam vam rekao?“, reče pobedonosno. „Takve stvari možemo samo ignorisati, gospođice Hodž.“

„Ali neko iz Ily ima bolesnu maštu!“, prošaputa gospođica Hodž.

Gospodin Ventvort razmisli o Ily, pa i o svom sinu Brajanu. „Svi je imaju“, zaključio. „Ili će je prerasti ili ćemo ih sve gledati kako jašu na metlama u šestom razredu.“ Gospođica Hodž krenu napolje. Bila je iskreno zabezeknuta njegovim grubim jezikom. Ipak se hitro nasmeja. Shvatila je to kao šalu. „Ne obraćajte pažnju“, reče joj gospodin Ventvort. „Ignorišite, gospođice Hodž.“ Pa se ponovo usredsredi na svoj problem uz nemalo olakšanje.

Gospođica Hodž se vrati onim gomilama knjiga, ne sasvim slomljena kako je gospodin Ventvort mislio da će

biti. Gospodin Ventvort se našalio s njom. To nikad nije radio. Mora da joj dobro ide. Jer – a ovo je činjenica nepoznata Terezi Malet i Esteli Grin – gospođica Hodž je naučila da se uda za gospodina Ventvorta. Bio je udovac. Kad se gospođica Kadvolader penzionise, ubeđena je gospođica Hodž, gospodin Ventvort će postati direktor *Larvud hausa*. To je odgovaralo gospođici Hodž, koja je brinula o starom ocu. Zbog toga je bila sasvim spremna da se nosi sa celom gospodina Ventvorta i njegovim napetim i smrknutim pogledom. Jedina nepovoljnost u vezi sa gospodinom Ventvortom bilo je to što mora da se nosi i sa Brajanom. Nekoliko bora naruži glatko čelo gospođice Hodž pri pomisli na Brajana Ventvorta. Taj dečak je sasvim zaslužio način na koji se Ily ophodi prema njemu. Nema veze. Mogli bi da ga pošalju u neku drugu školu.

U međuvremenu, na času muzičkog gospodin Brubek prozva Brajana da peva. Učenici Ily nekako su izašli na kraj s *Evo, sedimo kao ptice u divljini*. Otpevali su je kao tužbalicu. „Više volim divljinu od ove škole“, šapnu Estela Grin drugarici Karen Grig. Zatim otpevaše pesmu *Kukabara sedi na starom eukaliptusu*. Ovo je zvučalo kao opelo.

„Šta je kukabura?“, šapnu Karen Esteli.

„Neka ptica“, uzvratila joj Estela šapatom. „Australijska.“

„Ne, ne, *ne!*“, zaurla gospodin Brubek. „Brajan jedini od vas ne zvuči kao promukli petlić!“

„Gospodinu Brubeku su samo ptice na umu!“, zakikota se Estela. A Sajmon Silverson, koji je snažno i iskreno veroval da je samo on vredan pohvale, pogleda Brajana preteće i prezrivo.

Međutim, gospodin Brubek je bio toliko zanet muzikom da nije obraćao pažnju na to šta ostatak Ily misli. „*Kukavica je lepa ptica*“, objavi on. „Hoću da vam Brajan ovo otpeva sam.“

Estela se i dalje kikotala jer je nastavnik naveo još jednu pticu. I Tereza se kikotala jer je svako ko se isticao po bilo čemu, njoj bio strahovito smešan. Brajan ustade s notnom sveskom u rukama. Nikad se nije stideo. Ipak, umesto da peva, on pročita tekst glasom punim neverice.

„Kukavica je lepa ptica, peva dok leti. Donosi nam lepe vesti, nikad nas ne laže.’ Gospodine, zašto su sve ove pesme o pticama?“, upita na kraju nevino. Čarlsu pade na pamet kako je to Brajanu pametan potez nakon onog pogleda koji mu je uputio Sajmon Silverson.

Međutim, Brajanu ovo ništa nije vredelo. Bio je tako nepopularan. Većina devojčica zapanjeno uzviknu: „*Brajane!*“ Sajmon izgovori isto, samo prezrivo.

„Tišina!“, dreknu gospodin Brubek. „Brajane, hajde već jednom, pevaj!“ On zasniva na klaviru.

Brajan je stajao, s notnom sveskom u rukama, očigledno ne znajući šta da radi. Bilo mu je jasno da će izazvati nevolju s gospodinom Brubekom ako ne bude pevao, a da će ga napadati kasnije ako zapeva. I dok je Brajan oklevao, veštičji soj iz Ily načini prvi potez. S treskom se otvori jedan od visokih prozora i u učionicu ulete jato ptica. Većinom to behu obične ptice: vrapci, čvorci, golubovi, kosovi i drozdovi, koji se razleteše po prostoriji u velikom broju, ispuštajući perca i brabonjke u letu. Među tim razlepetanim krilima behu dva čudna dlakava stvorenja s velikim torbama, koja su ispuštala krike nalik smehu, a onaj crveno-žuti stvor koji je leteo u oblaku vrabaca i kreštao: „Ka-kaa!“, očigledno je bio papagaj.

Srećom, gospodin Brubek pomisli jednostavno da je vetar otvorio prozor te su ptice uletele. Ostatak časa su morali da provedu isterujući ptice napolje. Tad su već ptice s torbama, one što se cerekaju, nestale. Očigledno je veštičji soj uvideo da su one greška. Ipak su ih svi iz Ily jasno videli. Sajmon reče važno: „Ako se ovo ponovi, trebalo bi svi da se skupimo i...“

Na ovo se Nirupam Sing okrenu, visoko uzdignut među razmahanim krilima. „Imaš li neki dokaz da ovo nije savršeno prirodno?“, upita.

Sajmon nije imao dokaz pa se zato učutao.

Do kraja časa kroz prozor su isterane sve ptice sem papagaja. On je pobegao na visoku šipku za zavesu, gde niko nije mogao da ga dosegne, pa je sedeo i kreštao: „Ka-kaa!“ Gospodin Brubek istera Ily pa pozva domara da ga oslobodi ptice. Čarls se odvuče za ostalima razmišljajući kako ovo mora biti kraj igrama koji je predvideo u dnevniku. Međutim, uopšte nije bio u pravu. Bio je to tek početak.

A kad je u pratnji svog belog psića i gundajući došao domar da istera papagaja, papagaja više nije bilo.